

δη τῶν παιδιῶν σου. " Στή μητέρα τοῦ Στάθη " καὶ τριπλασιάζεται τὸ παιδί σου. 3-5-1975

Barύ καὶ θλιβερό ἔργο μοῦ ἀνέθεσε τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ κῆς μάνας, ζεπέρασε τὴν δούλη καὶ μαζί με τὰ ἄλλα σου παιδιά ἔταξε Συλλόγου "Φάρος Ποντίων". Γιατί εἶναι δύσκολο μέσα στή συγκίνηση γιὰ σκοπὸ τῆς νὰ τὸν βοηθήσης, γιὰ νὰ ἀξιοποιήση τίς μεγάλες του νὰ βρῆς τὰ κατάλληλα λόγια γιὰ τὸ πιὸ ἀγαπημένο πλάσμα στὸν κόσμο, ἱκανότητες. Κι αὐτὸς πού 27 χρόνια καὶ 9 μῆνες δὲν εἶδε τὸ πρόσωπό τῆ Μητέρα.

Θεῖα Μυροφόρα, θλιβερό καθῆκον μᾶς συγκέντρωσε γύρω σου στὸ νὰ κάρ' σου εἶνε ὁ Στάθης ἀποστασίας, ὁ γνωστός στὸ Πανελλή. το. Αὐτὸς, τοῦ Θεοῦ. Τὴν ὥρα πού ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότητα στόλιζε τὸν Ἐπιτάφιο, γιὰ νὰ συνοδέψῃ τὸν Ἐσταυρωμένο στὸν τάφο καὶ τὴν ἀνάσταση, νὲ ὁ ἐνοικητὴς τῶν οὐρανῶν σου. καὶ τοῦτη τὴν ὥρα ὁ πόνος του, σὰν δέχτηνες τὸ κᾶλεσμα τοῦ Κυρίου κοντὰ του. Ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη τιμὴ μεγαλυτέρου γιός σου, γίνεται μεγαλυτέρου, γιὰτί δὲν μπόρεσε νὰ σοῦ πού μπορούσε νὰ γίνῃ σέ μιὰ μητέρα πού πόνεσε πολὺ, ἔκλαψε, μόχθησε, ἀλλὰ καὶ στάθηκε στὸ ὑψηλὸ βᾶθρο τῆς ἀνυστερόβουλης ἀγάπης, πού τρόπο συγκλονιστικὸ ὡς ἐξῆς: " Ἄς ἔλεπα καὶ ἕναν παιδίον τῆ Στάθη καὶ νὰ ὁμοιάζαν τ' ὀμμάτια θε τῆ Στάθη καὶ ὑστερα ἄς ἐπεθᾶνα". Ἐσὺ

Κι ἔσὺ πού εἶδες τὸ φῶς τῆς ζωῆς στὸ Κάρς στὰ 1900 ὑπῆρξες μιὰ διαρκῆς προσφορὰ καὶ θυσία γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἐσὺ πού στὰ 18 σου χρόνια ἐκείνη καὶ δοκιμάσες τὴν πιὸ μεγάλη ἀλλά καὶ τελευταία χαρὰ, ὅταν νια ἐκείνι στή χαμένη πατρίδα, γεννῶντας κυριολεκτικὰ στὸ δρόμο, μέσα εἶδινες τὴν εὐχὴ σου στοὺς νεόνυμφους. στὴ θύελλα τοῦ πολέμου, δοκιμάσες τὸν πιὸ μεγάλο πόνο χάνοντας τὸ πρῶτο σου παιδί.

Ἄλλὰ κι ἔδῳ στήν Κοκκινιά τοῦ Κιλίκις, ὅπως ὅλοι οἱ ξεριζωμένοι πρόσφυγες, γεύτηνες ὅλη τὴν πικρα τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας. Κι ἐκείνον τὸ λόγο σου πού σὰν χρῆσιμος ἔχει στ' αὐτιά μας; Στάθη, ἐσὺ θὰ ἴνεναι καλὰ ἕναν ἡμέραν, ἀλλὰ ἐγώ, κι θὰ ζῶ νὰ ἐλέπη καὶ τῆς συμφορας. Ὁ δρόμος Κοκκινιάς-Κιλίκις, πού βᾶφτηνε ἀπὸ τὸ ἄλλιο αἷμα τῶν δικιῶν σου, ἦταν γιὰ σένα ὁ δρόμος τοῦ μαρτυρίου ζωῆς. Στὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ. ἀλλὰ καὶ τῆς μύχιας χαρᾶς σου, γιὰτί ἀκούραστη νύχτα-μέρα ἔτρεχες νὰ βοηθήσης τὰ παιδιά σου νὰ τελειώσουν τὸ Ἰνμνάσιο, νὰ μορφωθοῦν, νὰ προιόφουν, μιὰ καὶ ἦταν μεγάλο τὸ πάθος σου στή μόρφωση.

Κι ἐνῶ πήγαίνες νὰ δοκιμάσης τὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς χαρᾶς, ἀσκετο μέλος τῆς, ἐσὺ πού περιέβαλες με ἀγάπη ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήμα-τα τὸν Φάρο Ποντίων καὶ πού ποτὲ δὲν ἐλείφες ἀπὸ ἐκδηλώσή του. Στὴν ἔξι μῆνες ἡ πονεμένη σου ψυχὴ δέχεται ἕνα δεύτερο πλήγμα. Στὸν ἴδιο δρόμο, πού ἔχυσες ποτάμι τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ δάκρυ γιὰ τὴ σπου-τιμῆς σου προσφέροσε τὰ λίγα τούτα λόγια καὶ τὸ στεφάνι τῆς ἀγά-

δή τῶν παιδιῶν σου, χάνεις τόν άντρα σου καί τραυματίζεται τό παιδί σου. Φοβάσαι γιά τήν τύχη του. Μά ή γενναία σου ψυχή, ψυχή πραγματικῆς μάνας, ξεπέρασε τήν δύσνη καί μαζί μέ τά άλλα σου παιδιά ἔταξε γιά σκοπό της νά τόν βοηθήσης, γιά νά αξιοποιήση τίς μεγάλες του ικανότητες. Κι' αὐτός πού 27 χρόνια καί 9 μῆνες δέν εἶδε τό πρόσωπό σου τό τυραγνισμένο, παρά μόνο μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς του, τό πρωτικάρ' σου ἔγινε ὁ Στάθης Εὐσταθιάδης, ὁ γνωστός στό Πανελλήνιο. Αὐτός, πού ζοῦσε μέχρι σήμερα κοντά σου μέ τήν ἀγάπη καί τή φωνή σου, ἔγινε ὁ ἐνσαρκωτής τῶν ὀνείρων σου. Καί τούτη τήν ὥρα ὁ πόνος του, σάν μεγαλύτερος γιός σου, γίνεται μεγαλύτερος, γιάτί δέν μπόρεσε νά σοῦ δώση κι' αὐτός ἕνα ἐγγόνι, πού τόν πόθο σου αὐτόν τόν φανέρωνες μέ τρόπο συγκλονιστικό ὡς ἐξῆς: " Ἄς ἔλεπα καί ἕναν παιδί ν τῆ Στάθη καί νά ὁμοιάζαν τ' ὀμμάτια θε τῆ Στάθη καί ὕστερα ἄς ἐπεθάνα". Ἐσύ πού στό γάμο του, ἐνῶ ἦσουν κατάκοιτη, ἀναστηλώθηκες, θαρρεῖς κι' ἀναστήθηκες, καί δοκίμασες τήν πιό μεγάλη ἀλλά καί τελευταία χαρά, ὅταν ἔδινες τήν εὐχή σου στούς νεόνυμφους.

Τί νά πρωτοθυμᾶται κανεῖς, θεία Μυροφόρα, πού τ' ὄνομά σου ἔγινε σύμβολο τήν ὥρα τοῦ θανάτου σου, τήν ὥρα πού μέ μύρα ἔραιναν τόν τάφο τοῦ Κυρίου; Σύμπτωση ἢ θεϊκή Ἐπιταγή;

Κι' ἐκεῖνον τό λόγο σου πού σάν χρησμός ἤχει στ' αὐτιά μας; Στάθη, ἐσύ θά ἴνεσαι καλά ἕναν ἡμέραν, ἀλλά ἐγώ 'κι θά ζῶ νά ἐλέπω σε: Ἐλπίδα, πίστη, ἀγάπη συνταιριασμένες στόν ὑψηλότερο σκοπό τῆς ζωῆς. Στήν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Φάρος Ποντίων, πού στήν ἡγεσία του βρίσκεται ὡς πρόεδρος ὁ ἀξιος γιός σου, θλίβεται εἰλικρινά γιά τήν ἀποφίλωση πού παθαίνει ἡ ποντιακή οἰκογένεια ἀπό τά ἐπίλειτα μέλη της. Κι' ἐσύ ἦσουν ἐπιλεκτο μέλος της, ἐσύ πού περιέβαλες μέ ἀγάπη ἀπό τά πρῶτα του βήματα τόν Φάρο Ποντίων καί πού ποτέ δέν ἔλειψες ἀπό ἐκδήλωσή του. Σήμερα, ἐμεῖς τά μέλη τοῦ Συλλόγου σέ θρηνοῦμε καί σάν ἐλάχιστο φόρο τιμῆς σοῦ προσφέρομε τά λίγα τοῦτα λόγια καί τό στεφάνι τῆς ἀγά-

πης μας στήν αιώνια μνήμη σου.

Τιμοῦμε τήν ὑποδειγματική μητέρα, τήν ἠθική καί ἐνάρετη ἔντιμη μητέρα τῶν φίλων μας, τήν παραδοσιακά φιλόξενη ποντια μητέρα μέ τόν πλούσιο συναισθηματικό κόσμο τῆς καλοσύνης καί τῆς ἀγάπης.

Ἐυχόμαστε ἡ αὐριανή ἀνάσταση τοῦ Κυρίου νά σοῦ δώσει αιώνια ἀνάπαυση στόν κόσμο τῶν δικαίων καί νά προσφέρει τήν παρηγοριά καί τή δύναμη στ' ἀγαπημένα καί θλιμμένα σου παιδιά νά ἀντέξουν τό χαμό σου.

Ὁ Σύλλογός μας πάντοτε μέ συγκίνηση θά σέ θυμᾶται. Ἄς εἶναι ἕλαφρό τό χῶμα πού θά σέ σκεπάσει.—

Βλαδίμιρος Λαλόπουλος

Καθηγητής φιλόλογος